

Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, z celej svojej duše, z celej svojej mysle a z celej svojej sily! Mk12,30

„Modlíš sa každý večer?“
 „Áno iste, povedal žiak.“
 „A každé ráno?“ „Nie keď je svetlo tak strach nemám.“

Naša viera, je mnohokrát vierou strachu. Bojíme sa Boha, pretože ho nepoznáme. Aký je v skutočnosti Boh, v ktorého máme veriť? Je to Boh, ktorý

vzbudzuje nežnosť, keď prosí: "Počúvaj, prosím! Maj ma rád, pretože som do teba zamilovaný. Ale áno, pretože mi neveríš, prikazujem ti to: miluj ma! "Láska bud' nachádza sebe podobných, alebo ich takými robí. Jeho láska ku mne ho urobila Človekom a moja láska k nemu ma robí Bohom. Milovať znamená chváliť, mať v úcte a slúžiť. Chváliť je opakom závidenia, znamená radosť sa z dobra milovaného; mať ho v úcte, vážiť si ho a mať bázeň, že by som ho mohol stratiť; slúžiť znamená dať

mu k dispozícii to, čo mám, čo robím a čo som: srdce, dušu, myseľ, silu.

Nezakladá sa moja viera na strachu?

Koho som v poslednom čase pochválil?

Zbožná žena, po vojne: "Boh k nám bol veľmi milostivý. Vďaka tomu, že sme sa stále modlili, všetky bomby padali na opačnú stranu mesta." *Nie je moja viera sebecká ako modlitba tejto ženy?*

Sobota 05.03.

Vaša láska je ako ranný mráčik a ako rosa, ktorá zrána pominie... Lásku chcem, a nie obeť; poznanie Boha viac ako zápalnú obeť. Oz 6,4.6

Jednej veľmi chladnej noci sa v chráme objavil pútnik a prosil o nocľah. Keď ho kňaz videl, ako tam tak celý zasnežený stojí a trase sa zimou, premohol svoju nechť a pristúpil: "Dobre teda, môžete zostať, ale len pre dnešok. Toto je chrám, nie ubytovňa. Ráno budete musieť ísť preč." Uprostred noci kňaz začul podivný praskot. Bežal do chrámu a to, čo uvidel, bolo naozaj neuveriteľné. Ten cudzí človek si v chráme zapálil oheň. Drevená socha Budhu zmizla. Kňaz sa opýtal: "Kde je tá socha?" Tulák ukázal do plameňov a pokúsil sa to vysvetliť: "Už som to nevydržal ... bál som sa, že za-

mrznem. "Kňaz zahorel hnevom: "Zbláznil si sa? Vieš, čo si vykonal? Spálil si Budhu!" Oheň už pomaly dohasínal. Pustovník vzal palicu a začal jeho zvyšky starostlivo prehrabávať. "Čo to zase robíte?" Zajačal kňaz. "Hľadám kosti toho Budhu, ktorého som podľa vás spálil." Kňaz neskôr túto príhodu rozprával jednému majstrovi. Ten na ňu reagoval slovami: "To si teda zlý kňaz, pretože si si viac cenil sochu mŕtveho Budhu ako živého človeka."

Čo je láska, sa učíme priamo od Ježiša, ktorý sa tešil z nášho dobra viac ako zo svojho, cenil si nás viac ako seba a dal nám svoj život do služby. Prikázanie lásky nám umožňuje pochopiť, kto je on: je to niekto, koho treba milovať, pretože on je láska. Ak láska je cieľ, na ktorý sme stvorení, potom náš hriech je minútie sa tohto cieľa. **Žiť v hriechu**

znamená neschopnosť žiť lásku. Potom sa nám ľahko stane, že uprednostníme veci, zákon, pravidlá, pred človekom. Očakávame od vecí viac ako nám môžu dať. Ceníme si ich viac ako človeka. Ak mi niekto nechtiac ušpiní oblečenie, ak mi niečo pokazia, neverátia, zabudnú, som schopný zúriť, urážať, nenávidieť. Boh hovorí: „Lásku chcem a nie obeť.“ To znamená: schopnosť postaviť Boha a človeka do stredu svojho života. Vyzyva nás k tomuto poznaniu. **Láska predpokladá poznanie inak je to naivita.**

Čo dávam do stredu svojho života? Čo mi najviac bráni žiť lásku?

Pôstne listy pre dušu

Tretia pôstna nedeľa 28.02.

„Ktosi mal vo vinici zasadený figovník a prišiel hľadať na ňom ovocie, ale nenašiel. Preto povedal vinohradníkovi: ‚Pozri, už tri roky chodím hľadať ovocie na tomto figovníku, a nič nenachádzam. Vytni ho! Načo ešte aj zem vyčerpáva?‘ On mu odvetil: ‚Pane, nechaj ho ešte tento rok. Okopem ho a pohnojím. Možno nabudúce prinesie ovocie. Ak nie, potom ho vytnieš.‘ ” Lk 13,6-9

Jedno dievča prechádzalo adolescentnou krízou a trpelo nestálosťou, všetko chcelo mať hneď, preto bolo veľmi smutné. Jej otec jej chcel pomôcť a ako šéf reštaurácie jej dal poučenie z kuchyne. Dal variť vodu do troch hrncov na tri horáky a pýtal sa jej, čo vidí? Povedala, že tri hrnce s vriacou vodou. Potom dal do jedného mrkvu, do dru-

hého vajíčko a do tretieho kávové zrná. Dievča sa čudovalo, čo z toho bude. Otec potom vyberal postupne mrkvu a pýtal sa: „Vidíš tú mrkvu? Predtým bola silná, teraz je mäkká, stratila všetku svoju silu. Pozri na vajce, vajce je veľmi krehké, nemôžeš ho hocijako chytiť, ale keď ho vyberieš z vriacej vody, je veľmi pevné. A kávové zrná, zostali také, aké boli a ešte aj zafarbili vodu. Ty si v kríze, trpíš krízou dospievania, ale snaž sa zistiť, kým si – si mrkva, si vajíčko alebo kávové zrno? Ak ťa život ničí – si mrkva, ak ťa život posilňuje, si vajíčko a ak máš ťažkosti v živote a vieš aj pomáhať ľuďom okolo seba, si kávové zrno.“ (podľa Eliasa Vellu)

Náš život nás varí. Čo z nás bude? Niektorí ľudia sú silní v úspechu a nič sa ich zdanlivo

nemôže dotknúť. Ak však raz majú v živote problém, spanikária a stávajú sa slabými – týchto utrpenie namiesto posilnenia ničí. Nikdy neprinesú úrodu. Potom sú veľmi krehkí ľudia, ale keď čelia problémom a nástrahám života, posilní ich to a prinesú úrodu... Vedia vnímať svoj život Ježišovým pohľadom, preto vedia vnímať jeho dary. Ježiš je ten, ktorý nám dáva čas, je trpezlivý, dôveruje nám. Dnešné evanjelium je o druhej šanci. Boh je nesmierne milosrdný, čaká, verí nám. **On nečaká zakiaľ sa zmeníme, aby mohol byť naším priateľom. On chce, aby sme mu dovolili meniť nás.** Dôverovať mu, znamená dovoliť mu, nás chrániť, aby sme to v našom živote „neprevarili“.

Viem byť trpezlivý? Dal mi už niekto v živote druhú šancu? Dal som ju aj ja niekomu?

Modlitba

Očakávaj Pána a buď statočný; srdce maj silné a drž sa Pána. Ž 26,14
Pane pomôž nám pochopiť, že vd'ačnosť je narastajúca sila, čím viac jej máme, tým viac dôvodov pre ňu nájdete. Amen.

Predsavzatie na tretí pôstny týždeň:

Snažiť sa každý deň byť vd'ačný, vedieť prejavovať vd'ačnosť Bohu aj ľuďom s ktorými žijem.

Každý deň nám ponúka dôvody pre vd'ačnosť.

Vstali, vyhnali ho z mesta a viedli ho až na zráz vrchu, na ktorom bolo ich mesto postavené, a odtiaľ ho chceli zhodiť. Ale on prešiel pomedzi nich a odišiel. Lk 4,29-30

Netrzeplivý žiak chcel poznať objav, ktorý bude dôležitejší než všetky iné, ktoré doteraz poznal. Majster mu povedal: „Choď von, zodvihni hlavu a ruky k nebu. Tam sa ti vyjaví prvá dôležitá vec.“ Žiak tak urobil, začalo veľmi pršať. Po čase sa žiak vrátil k majstrovi so slovami: „Majstre, čo ste mi to kázali, ako som tam stál, cítil som sa ako blbec.“

„No vidíš,“ usmial sa majster, „to je na úvod celkom slušný objav.“

Nepoznanie, to je smútok dnešnej doby. Nepoznali ho, preto sa ho nemohli zmocniť. **Boh chce, aby sme sa ho zmocnili** nie preto, aby sme zneužívali jeho moc, ale aby sme sa stali správnymi ľuďmi. Potrebujeme sa naučiť a uveriť základným veciam života. Inak budem žiť falošný život. Táto príhoda dobre vystihuje dnešných ľudí: *Stretli sa dve ženy bývalé spolužiačky. Jedna kočíkovala svoje dieťa.*

„Ty máš ale krásne dieťa!“ ,poznamenala kamarátka.

„To nič nie je, mala by si ho vidieť na fotkách“ ,odpovedala čerstvá mama.

Tak toto je obraz dnešného sveta, fotky milujeme viac ako realitu. Ježiš nás učí viere, ktorá nám pomáha žiť a vnímať reálny svet, pravdu.

Viera ani tak nerozlišuje medzi tými, ktorí chodia do kostola a tými, čo do kostola nechodia. Ale medzi tými, ktorí obdivujú len fotky a tými, čo dokážu obdivovať skutočného človeka.

Som spokojný so svojim poznaním Ježiša? Nebojím sa pravdy?

Utorok 01.03.

Peter pristúpil k Ježišovi a povedal mu: „Pane, koľko rás mám odpustiť svojmu bratovi, keď sa proti mne prehreší? Azda sedem rás?“ Ježiš mu odpovedal: „Hovorím ti: Nie sedem rás, ale sedemdesiatšedem rás. Mt 18,21-22

V jednej rodine mali zvyk pozývať susedu na každoročný piknik. Tento rok na to úplne zabudli. Keď potom ich pozvanie predsa len na poslednú chvíľu prišlo, povedala: "Neskoro. Už som sa modlila, nech poriadne prší. "

Odpustenie - toľko sa už o ňom popísalo, toľko vecí sme o ňom počuli a stále máme problém. Naše odpúšťanie, je opúšťaním lásky. Odpúšťame cez zuby, násilu, v tvrdosti, lebo sa patrí. Snažíme sa zabudnúť, vyrovnať sa s urážkou a nejde to. Je to v nás. Prirodzene, človek tak rád odpláca urážky. **Odpustenie je schopnosť naučiť sa žiť s ranou. Schopnosť pustiť Lásku do zranenia.** Ježiš nás učí, povzbudzuje nás, aby naše **odpustenie nebolo len jednorazovou záležitosťou ale postojom.** Človek, ktorý sa snaží žiť na strane dobra, znáša veľa krívd a urážok. Odpustenie je schopnosť dovoliť Bohu,

aby v nás rozpustil tú hrču zranení. Človeku je to veľmi ťažké. Potrebujeme Ježiša poprosiť o silu, ktorou odpustil tým, ktorí ho pribíjali na kríž. *Viem prosiť Boha, aby ma naučil odpúšťať? Viem ho pustiť do svojich zranení? Mám v duši trpkosť neodpustenia?*

Syn poslal matke sms-ku: „Mama, nespravil som písomky, priprav na to otca.“ Mama odpíše: „Otec je pripravený, priprav sa aj ty!“

Tvoj priateľ je tvoja naplnená túžba. Je to pole, ktoré s láskou osievaš a z ktorého žneš s dušou plnou vd'ačnosti. (Chalíl Džibrán)

„Len dávaj veľký pozor na seba a na svoju dušu a nezapadni na veci, ktoré si videl na vlastné oči, nech nevymiznú z tvojho srdca cez celý tvoj život, ale pouč o nich svojich synov a svojich vnukov.“

Dt 4,9

Žiak askéta, bol uznávaný učenec, ktorý sa svojej náuky držal pevne a neústupne. Nikdy sa nesmial, všetko prežíval vážne. Ľudia mali pred ním veľký rešpekt. Pevne veril v dobrovoľné utrpenie a bolo o ňom známe, že jeho pôsty nemajú konca. Odriekanie ho však nakoniec premohlo. Vážne ochorel a doktori sa zhodli na tom, že mu už niet pomoci. Rozhodli sa ísť za Majstrom, ktorého tento žiak neuznával pretože otvorene hlásal, že základ zmysluplného života spočí-

va v radosi a dobrej nálade. Bola už polnoc, keď majster dorazil. Prišiel k chorému, podal mu jednu posvätnú knihu. Ten ju hneď otvoril a začal nahlas čítať. Neuplynula ani minúta a majster čítanie prerušil: "Tu niečo nie je v poriadku ... Vašej viere niečo chýba." "A čo, čo nie je v poriadku?!" Spýtal sa chorý. "**Duša.** Vo všetkom čo robíš zabúdaš dávať to podstatné." odpovedal majster.

Dávať pozor na seba a svoju dušu, to je výzva dnešného čítania. V dnešnej dobe sa zaujíname o všetko možné, chceme mať to a to, dostať sa tam a tam, zažiť, veľa zažiť. **Zabúdame na niečo veľmi dôležité na DUŠU.** Sú ľudia povrchní, nevedia, že vôbec nejakú dušu majú, sú ľudia, ktorí o svojej duši vedia, ale ignorujú ju,

nevkladajú ju do svojho života, robia síce pekné veci, ale chýba tam niečo. *Prečo je to tak dôležité?* Pretože človek potom nevie prežívať skutočnú radosť, naplnenie, nedokáže byť hlboký, tvorivý, spontánny v opravdivej láske. A sú ľudia, ktorí dávajú do života všetko, celú svoju bytosť. Dnešný citát **zdôrazňuje pamätanie si.** Ľudia tak radi na niektoré veci zabúdajú. Všetko má svoje dejiny, existujú dejiny sveta, národov, rodov, dejiny osobných lások, priateľstiev, ale aj **dejiny osobného vzťahu s Bohom.** *Aké ich mám? Čo všetko sa v nich nachádza? Aké veci som zažil s Bohom, na čo som hrdý? Čo odovzdam svojim blízkym - lásku alebo zranenia?*

Štvrtok 03.03.

Ježiš raz vyhánal zlého ducha, ktorý bol nemý. Keď zlý duch vyšiel, nemý prehovoril. Zástupcy žasli; no niektorí z nich hovorili: „Mocou Belzebula, kniežaťa zlých duchov, vyháňa zlých duchov.“ Lk 11,14-15

Majster raz povedal žiakovi, ktorý neustále niekoho upodozrieval tento vtíp: Stretnú sa medveď, líška, zajac a vlk na lúke a dohodnú sa, že idú hrať karty. Medveď hovorí: „Kto bude podvádzať, tak dostane po tej ryšavej papuli.“

Nič neprekoná veľkosť tých, ktorí sa naučili bezvýhradne

prijímať všetko tak, ako to je. Žijú v pravde. V hre zvanej život hrajú s kartami, ktoré im boli rozdané, ako len najlepšie vedia. Tí, ktorí trvajú na tom, že nebudú hrať so svojimi kartami, ale s kartami, ktoré im vraj mali byť rozdané, tí radšej hrajú s kartami podozrievania, nedôvery, svoj život prehrajú. Nikto sa nás nepýta, či chceme hrať. Hrať musíme. Na nás je zvoliť si ako. Farizeji hrali s falošnými kartami, upodozrievali obviňovali, snažili sa na Ježiša navliecť zlo. Aj v našej blízkosti sú ľudia, ktorí môžu pre nás urobiť veľké veci, my ich odpíšeme, nedôverujeme,

sú nám nesympatickí, niekedy nás možno sklamali, alebo sme niečo zlé o nich počuli... Hráme hry vzťahov so zlými kartami. Výsledok - prehra. Môžeme ponížiť, uraziť, (dať po papuli) ale to nás neposunie, nevyrieši nám to problémy. Prenášame tak na druhých naše napätia, bolesti, hnev. Vždy sa nájde nejaká „líška“, ktorá si to odnesie. **Ježiš nás učí schopnosti doceniť dobro, ktoré sa koná v našej blízkosti. Vidieť pravdu zachraňujúcej lásky.** *Ako hrám svoju hru života? Neobviňujem nespravodlivo?*